

KORPÁS ÉVA: NEM CSUPÁN A ZENÉMMEL SZERETNÉK SEGÍTENI

(komáromonline.sk, az interjút készítette Janković Nóra)

Jó pár évvel ezelőtt ugyanebben a kávéházban volt találkoznánk. Sikerről, díjakról, elismerésekről kellett volna mesélnie. Örömmel. Boldogan. De akkor igazán csak a csöndek, a ki nem mondott szavak voltak beszédesek. Ahogy belépek az ajtón, már látom, valami az évek során megváltozott körülötte. Testtartása önbizalomról, mozdulatai végtelen belső békességről, mosolya boldogságról, tekintete pedig újra életigenlésről árulkodik. Már épp rákérdeznék a változás okára, amikor megcsörren a telefonja. – Csak egy pillanat, a lányom hív! – kapja fel a telefonját a kétszeres Fonogram díjas Korpás Éva népdalénekes, a Népművészet Ifjú Mestere, és a szlovákiai magyar zenei Harmónia díj háromszoros tulajdonosa, akinek tavaszra várható a hetedik szóló lemeze, a Libidaridom megjelenése.

(Fotó: Korpás Péter)

Csak egy közös fellépésünkkel kapcsolatban szeretett volna mondani valamit – mondja anyai büszkeséggel a hangjában Éva. – Már egészen kis koruktól vittem magammal a gyerekeimet (Lakatos Lili és Lakatos Áron- szerk. megj.) a fellépéseimre. Először nézőként, majd később már velem együtt léptek fel. A gyerekek, és ezt látom a koncertjeimen is, nagyon könnyen ráhangolódnak erre a zenei világra. Ezért is gondolom, hogy az oktatási programon belül nagyobb hangsúlyt kellene fordítani a népzeneire. Ezek az örök érvényű dalok még magukban hordozzák, nagyon jól közvetítik azt a régi fajta erkölcsi tartást, ami a régi paraszti kultúrában még megkérdőjelezhetetlenül ott volt az emberekben. Sajnos, a mai kor emberére már ez nem jellemző. Értékvesztetté vált a világ.

Te hogy kerültél közel a népzenehez, a néptánchoz?

Kerülővel. Kezdetben nem igazán vonzott a zenei kultúrának ez az ága, de a bátyám, aki akkoriban a Hajós Néptáncgyűttes tagja volt, kitartóan győzködött, hogy legalább egyszer menjek el vele egy próbára. Végül a testvéri békesség kedvéért beadtam a derekam, és itt a próbán hallottam először a Muzsikás együttes zenéjét. Sebestyén Márta hangja, énekeinek hangzásvilága teljesen lenyűgözött. Eleinte az ő dalait, előadásmódját próbáltam elsajátítani, de rövid időn belül ráeszméltem, hogy a tanulásnak nem ez a legjobb módszere, inkább arra lettem kíváncsi, hogy éneklék ezeket az eredeti adatközlők. Az énekek elsajátítása után természetesen hozzáadódik az én egyéniségem is, s így lesz „enyém” a dal. Időközben aztán Keszeg István felkért, hogy legyek a Hajós énekes, ehhez jött a táncolás is, melyet később az Ifjú Szívekben folytattam.

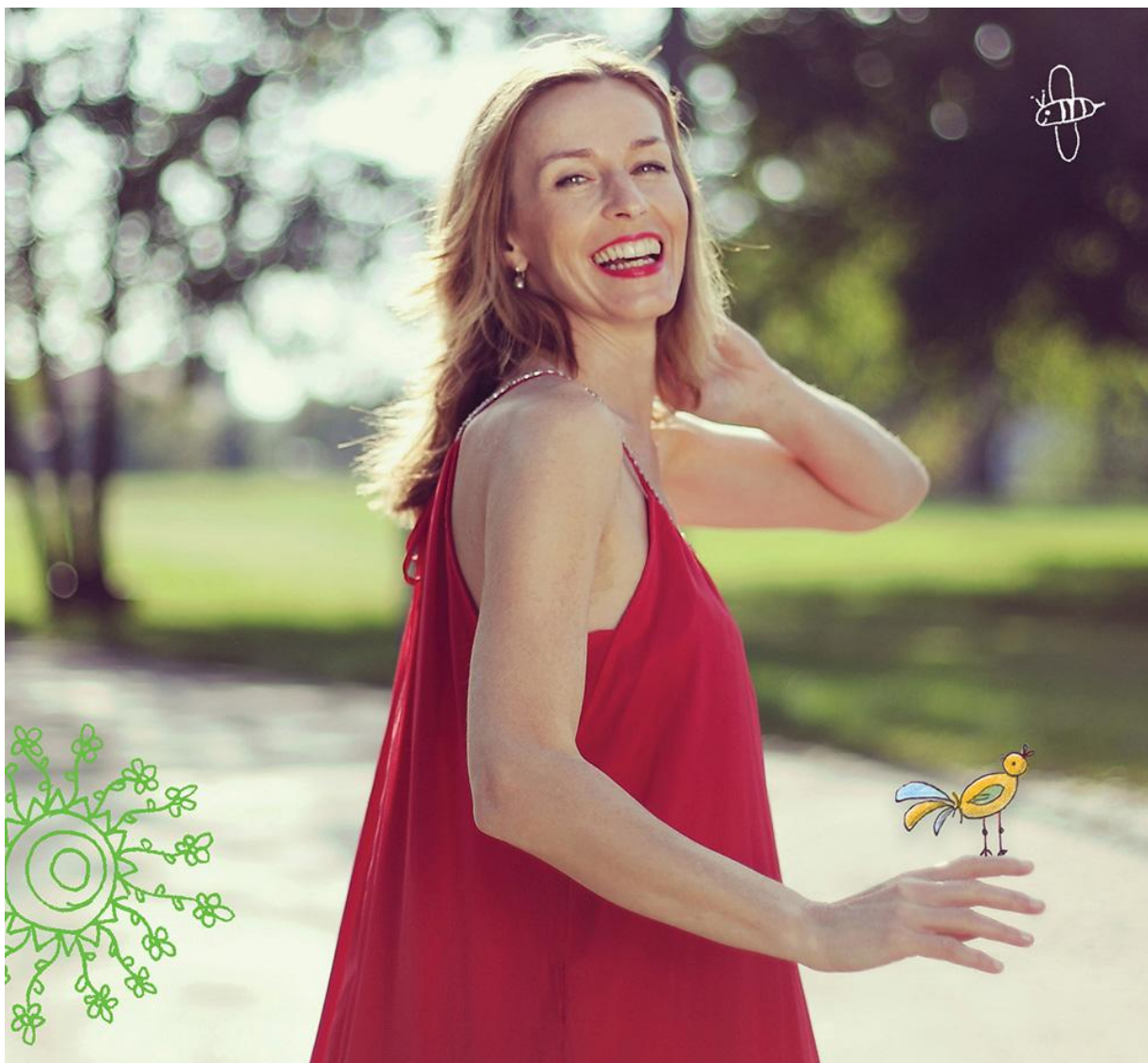

Az egyetemen alsó tagozatos pedagógusi képzést szereztl, majd évekig a Jókai Mór Alapiskolában tanítottál. Miért fordítottál hátat a katedrának?

Muszájból. Választanom kellett! Pedig a mai napig nagyon szeretek tanítani. Népdalénekes tanítványaimmal jelenleg is folytatom, és rendkívül élvezem is ezt a munkát. Annak idején az anyasági szabadságom közben elkezdtem énekelni a budapesti Tükrös zenekarral, és miután visszamentem tanítani, be kellett látnom, hogy képtelenség összeegyeztetni a családot, a munkát és az éneklést. Mivel addigra már teljesen magával ragadott és az életem részévé vált, az éneklés mellett döntöttem. Mellette járogattunk a Kárpát-medence magyarok vidékeire gyűjteni a még élő, autentikus népzene, mert igazán hitelesen csupán így lehet megtanulni népdalt énekelni. A zenei, hangzásbeli stílusjegyeket a kottákban hiába is keresnénk. Különleges hangulatúak voltak ezek az utak, kicsit mintha visszamentünk volna a múltba, a régi magyar paraszti világba, a népi kultúrába. Hihetetlenül sok élménnyel gazdagodtunk, érzelmileg feltöltődöttünk, hiszen ezekben az általunk bejárt kis falvakban még nyitottak, életigenlők az emberek.

Az utóbbi években mintha elindult volna valamiféle pozitív változás, és az emberek egyre nagyobb érdeklődéssel fordulnak a világzene és az autentikus népzene irányába. Te is így látod?

Igen. Köszönhető Magyarországon a művészeti iskolákban a népzene, néptánc intézményesített oktatásának is, valamint a Fölszállott a páva műsornak, melynek tévés elődöntőjébe bekerült és csodálatosan énekelt a tanítványom is, Szabó Julcsi Naszvadról. Szerintem egyébként ebben nagy szerepe volt a világzene elterjedésének, ami valójában nem más, mint az autentikus népzene kortárs hangszerelésben. Másrészt azt hiszem, mostanra tudatosították az emberek, hogy értékvesztett világunkban milyen komoly kapaszkodót nyújtanak a gyökerek, az őseink által ránk hagyományozott szellemi örökségünk. Kortól függetlenül egyre többen járnak nép- és világzenei koncertekre. Ezért is igyekeztünk úgy összeválogatni a most elkészült új lemez, a Libidaridom tartalmát, hogy találjon rajta kedvére való dalokat a család apraja-nagyja. Természetesen most is a népdalok állnak a középpontban, de a már tőlünk megszokott világzenei vonalat követve. Az elmúlt években nagyon jól összerázódott a zenekarom (gitár- Madarász András, Sipos Dávid – szaxofon, Lelkes Tibor – nagybőgő, Varjú Attila – dob) Rengeteget jelent, hogy Madarász Andrissal, aki évek óta hangszereli a dalaimat, egy hullámhosszon gondolkodunk. Elég neki elmondanom, milyen zenét képelek el, milyen érzelmeket, érzéseket szeretnék kihangsúlyozni, és ő hozza is a majdnem kész dalt. A végmunkálatoknál pedig a többiek is hozzáadják ötleteiket.

fotó/Décsi Kati

Az elmúlt két évtizedben több mint húsz lemez felvételénél működtél közre, megjelent hat szólólemezed, Amerikától Ausztráliáig szinte már mindenhol koncerteztél, ahol élnek magyarok....A 2018-as évéd mennyire ígérkezik sűrűnek?

Az év eleje zenei szempontból kicsit mindig nyugalmasabb. Általában ebben az időszakban véglegesítjük a terveket, szerződéseket, készítjük és begyakoroljuk az új műsorokat. A tervek szerint április-májusban indul el a lemezbemutató koncertsorozatunk. Úgy néz ki, hogy ez az év sem a pihenésről sem fog szólni, amit nem bánok, mert szeretem a koncertek hangulatát. Nekem mindegyik fellépésem, függetlenül attól, hogy a budapesti Művészetek Palotájában vagy egy kis faluban lépünk-e fel, ugyanolyan fontos, ugyanúgy feltölt. A legnagyobb örömöm, hogy szinte mindig megénekeltem a közönséget. De állandóan vannak újabb és újabb céljaim. Ez évben elkezdek dolgozni egy saját autentikus népzenei műsoron is. Már nagyon várom és vágyom rá. Szeretek különböző projektekből részt venni. Kellenek az új impulzusok, új élmények és a komoly kihívások. Szakmailag. Ezért is élveztem annyira az elmúlt években a „diákszerepet“. Érdekes módon magánéletileg pont az ellenkezőjére vágyom. Maradandóságra, állandóságra, érzelmi biztonságra.

Csak nem tervezel egy újabb pályamódosítást?!

Nem, erről szó sincs. A zene a lételemem. Csak, tudod, az élet néha furcsa játékot űz az emberrel, és visszatereli oda, arra az útkeresztződésre, ahonnan egyszer rossz irányba indult el. Gimnazista koromban nagyon érdekelt a pszichológia, de végül mégsem oda adtam be a jelentkezési lapomat. Tulajdonképpen már nem is értem, miért mondtam le róla. Mindegy. Az érdeklődés azonban megmaradt, és ha a kezembe került egy pszichológiai témájú könyv, elolvastam, de akkoriban még nem volt mögöttem semmiféle tudatosság. Nem volt szükségem lelki mankóra, támaszra, segísége. Aztán amikor huszonegy év után az addig megingathatatlan, örökké tartónak hitt érzelmi biztonságom hirtelen semmivé vált, szükségét éreztem annak, hogy valakitől tanácsot kérjek, aki nem csupán ki tud mozdítani a mélypontról, hanem kivezet a krízishelyzetből, és segít feldolgozni a megélt traumát. Keresgélés közben

láttam meg a Károlyi Gáspár Református Egyetem honlapján, hogy a bölcsészettudományi karon indítanak mentálhigiénés segítő szakember képzést. Jelentkeztem. Akkor még elsősorban magamon akartam dolgozni, és rengeteget is adott ez a két év nekem, de most, hogy le is államvizsgáztam belőle, már feltett szándékom az is, hogy segítek másoknak is letenni a nehéz lelki terhet. Mert saját bőrömön tapasztaltam meg, hogy igenis le lehet tenni, fel lehet dolgozni, és el lehet engedni a múltat. Nem könnyű. Nem megy egyik napról a másikra, keményen meg kell érte lelkileg-szellemileg dolgozni, viszont megéri, mert attól kezdve az ember nemcsak önmagára, de a világra is más szemmel néz.

fotó/Décsi Kati

Ezek szerint sikerült elfelejtened a múltat, és felépítened magadban ismét az ősbizalmat?

Alapvetően megbízok az emberekben. Talán túlságosan is. A végletekig tudok hinni és reménykedni a jóban. Remélem, sikerül megtalálnom azt a társamat, aki mellett lelkileg továbbra is szabadnak és értékesnek érezhetem magam. Csak amilyen könnyen alakítok ki emberi kapcsolatokat, olyan óvatos vagyok nőként. De ennek semmi köze a múlthoz, mindig is ilyen voltam. Nekem muszáj átgondolnom, mérlegelnem az igenek és nemek előnyeit-hátrányait és következményeit. Lassan adom át magam az érzelmeimnek. Nagyon. Ha viszont ez megtörtént, akkor életre szóló szövetséget kötök saját magamban. Tudom, ha többször hirtelen döntenék, ha többször mennék fejfel a falnak, akkor időnként hasra esnék ugyan, de több mindenben volna részem. Viszont így vagyok önazonos, ennek ellenére a bátorság, igen, ez az egyik, amivel kapcsolatban még dolgoznom kell saját magamon. Szerencsére az a típusú ember vagyok, aki számára az egyedüllét, és most szándékosan nem azt mondom, hogy magány, nem teher. Soha nem

unatkozom, ha éppen nincsenek otthon a gyerekeim. Rengeteg hobbi van. Gyerekkoromtól imádok sportolni. Nemrég, hosszú szünet után ismét elkezdtem röplabdázni is. Zenebolond vagyok, imádom a koncerteket, jó filmeket, színházi előadásokat, esténként pedig, ha időm engedi, olvasok vagy „ügyeskedek”. Gyakorlatilag az egész házunkat a különböző kézimunka-technikákkal készült tárgyakkal tettem otthonossá. Büszke is vagyok rá, hogy a hozzánk látogatók belépéskor mindannyian megjegyzik az otthonunk melegségét, otthonosságát.

Általában a megfontolt, apró lépésekben előre haladó emberek jobban megtervezik az életüket, mint a sodródó típusok. Van bakancslistád is?

Bakancslistám ugyan nincs, de végre, ahogy Te is mondtad, kis lépésekben szeretném megvalósítani azokat a vágyaimat, amikhez eddig nem volt bátorságom. Nem, most nem szeretném elárulni mindet, ezeket még dédelgetem magamban, még barátkozok a gondolattal, hogy majd egyszer... De ejtőernyővel mindenképpen jó lenne kiugrani egy repülőből. Számomra mindig nagy erőt ad, ha sikerül túllépni a saját korlátaimon, és legyőznöm önmagamat. Fantasztikus érzés.

Hát, nem hiszem, hogy ezt Komáromban meg tudod valósítani. Csak nem kacérkodszt a gondolattal, hogy máshová költöztél?

Soha, még csak meg sem fordult a fejemben a gondolat. Zsigerileg vagyok lokálpatrióta. Bármennyire nincs itt olyan pezsgés, annyi lehetőség, mint amire vágnánk, én hihetetlenül ragaszkodom a szülővároshoz. Itt van a családom, a testvéreim, a barátaim, szinte mindenki, aki számít, akire számíthatok. Emberi kapcsolatok, érzelmi biztonság nélkül biztosan magányos lennék. Kicsit félek is, hogy a gyerekeim majd hol kötnék ki, hol lesz a jövőjük, de bárhová is sodorja őket az élet, el kell fogadnom. Én itt leszek biztos pontnak. Komáromban.

az interjút készítette Janković Nóra

Forrás: <http://komaromonline.sk/korpas-eva-nem-csupan-zenemmel-szeretnek-segiteni/>